

22. Fra Entreprenør *N. Christensen* af Søndebro paa Langeland og Gaardejer *J. O. Henriksen* af Gulstav paa Langeland om Erstatning for Tab, lidt ved Kystsikringslovens Haandhævelse. (Indbragt i Folketinget den 17. November 1919 af Folketingsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds, *P. Munch*).

Andragendet er en Gentagelse af et i Samlingerne 1910—11, 1911—12, 1913—14 og 1914—15 indbragt Andragende (se Tillæg B. for 1910—11 Sp. 83—86 og for 1913—14 Sp. 637—38). Gaardejer Henriksen solgte 13. Maj 1907 for 12 Aar sin Ret til paa Strandbredden af sin Ejendom i Søndebro By ved Langelands-Bæltet at borttage Singels, Sten, Grus m. v. til Entreprenør Christensen mod et Vederlag af 15 000 Kr. Sidstnævnte videresolgte denne Ret til et Firma i Frankfurt a. M. for 60 000 Kr. Imidlertid afsagde Kystkommissionen i Henhold til den af Rigsdagen efter Oprettelse*) af fornævnte Kontrakt vedtagne Lov en Kendelse, hvorved den væsentligste Del af hele Strandbredden, der er ca. 2 400 Alen lang, skulde fredes. Overlandvæsenskommissionen indskrænker yderligere den hidtil eksisterende Ret til at tage Singels og Sten, og Landbrugsministeriet nægtede ham den af Overlandvæsenskommissionen foreslaaede Tilladelse (se Bilag). Andragerne angiver, at de som Følge af ovennævnte Myndigheders Optræden har lidt et meget betydeligt Tab, som har medført, at de begge har maattet sælge deres Ejendomme før Krigens Udbrud, og den Uretfærdighed, de har været Genstand for, bliver dem mere og mere indlysende, „naar der ses hen til, at Landbrugsministeriet har givet den nye Ejer af Henriksens tidligere Ejendom Ret til Salg af Singels og Grus i Henhold til ovennævnte Overlandvæsenskommissionens Kendelse af 11. Juli 1908, og dernæst har Kystkommissionen foruden den af Ministeriet givne Tilladelse til den nye Ejer yderligere udvidet den nye Ejers Ret til at omfatte Salg af Singels og Sten i Gulstav Vig, et Stykke Strandbred, indbefattet under den bemeldte Kyststrækning. Det er altsaa fastslaaet, at Loven ikke praktiseres ens overfor alle“. Andragerne har gentagne Gange forgæves søgt Ministeriet om fri Proces til et Erstatningssøgsmaal mod Staten paa Basis af Grundlovens Bud om Ejendomsrettens Ukrænkelighed. „Naar Staten ønsker, at Privatmand skal ofre sin Ejendom for andres Interesser eller det almenes Interesser uden selv at faa noget som helst Udbytte deraf, turde det dog maaske være en uretfærdig og ikke med Grundlovens Grundsætninger stemmende Handling helt at unddrage os fra nogen Erstatning.“ De henviser til Kontrakten med Frankfurt-Firmaet paa de 60 000 Kr. og mener i Henhold til foranstaaende, at denne betydelige Sum er berøvet dem uden egen Skyld og „alene foranlediget ved Kystsikringslovens i dette Tilfælde sikkert overdrevent strenge Haandhævelse“. De tillader sig derfor at henvende sig til Regering og Rigsdag med Anmodning om, „at der ad Lovgivningens Vej maa blive ydet os en under Hensyntagen til foranstaaende passende Erstatning, idet vi præciserer: Jeg, *N. Christensen*, at mit Tab, som anført, er 40 000 Kr., og mit, *Henriksens*, 15 000 Kr.“

38 Bilag medfølger.

Udvalget gør ikke Indstilling.

23. Fra Krigsinvalid *N. P. Jensens* Enke, *Marie Margrete Jensen*, om en aarlig Understøttelse. (Indbragt i Folketinget den 24. November 1919 af Folketingsmanden for Bornholms Amts 2den Valgkreds, *Kofoed*).

Andragerindens Mand, der var med i Krigen 1864, modtog i 1907 Invalideunderstøttelse, som i 1914 blev forhøjet til ca. 500 Kr. aarlig. Efter hans Død i Juni 1918 ansøgte Enken Finansministeriet om en Enkeunderstøttelse, hvilket afsloges under Henvisning til, at Ægteskabet var indgaaet i 1868, efter at hendes Mand havde paadraget sig Invaliditet. Hun tillader sig nu ad denne Vej at andrage om en aarlig Understøttelse under Henvisning til, at hun er gammel, svagelig og delvis uformuende.

1 Bilag medfølger.

Udvalget gør ikke Indstilling.

*) Loven om Kystfredning er af 18. Maj 1906.